

спрѣхъ на една крачка отъ вратата. Тя запали малка газена лампа. Едно широко, двойно легло съ бѣли покривки изпълваше половината стая, една малка масичка до стената, единъ столъ, нѣколко дрехи, нѣколко книги. Това бѣ всичко. А — и още нѣщо: надъ масичката, закачена на стената снимка на двойка — той, покойния годеникъ, и тя, подъ ржка. Една ивица крепъ бѣ спусната надъ половината, и закриваше мжжътъ. Изведнажъ ми стана неловко, съвѣстно, като че нѣкой ме бѣ заварилъ да чета чуждо писмо. Не зная усѣти ли тя това, но тя, тя, видишъ ли, не бѣ никакъ смутена!..

— Седнете на леглото — обърна се тя къмъ мене — иначе е много тѣсно.

И веднага зашета да пригответи кафето. После, когато свърши, седна и тя до мене на леглото, все така мълчаливо полуусмихната. Лампата освѣтяваше лицето ѝ, сега обиколено отъ освободенитѣ, бухнали, по домашному, коси, очитѣ — открито ме гледаха, а малко голѣмата, но хубава уста, бѣше алена и влажна... Единъ приливъ на нѣжностъ, на желание да пригаля това самотно, скръбно момиче